

41. szám.
October 14-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

A m n e s t i a :

Indittatva érzem magamat mind azon íróknak, kik még az Üstökösben fogságukat le nem ülték, a tavaly rájuk hozott ítélet következményeit elengedni, s a kiket ez ideig meg nem foghattam, azokat az in effigie való letartóztatástól felmenteni. Mehetnek szabadon! Az Üstökös több biografiát nem hoz.

Kakas Márton.

Prolog

a debreczeni nemzeti színház megnyitásának ünnepélyéhez.

Egy kincse van minden nemzetnek adva,
Míg azt megőrzi híven, addig él.
E kincs neve : az édes anyanyelv.

Bálvány ez, mely előtt találkozik
Az ellentétek minden árnyalatja, —
És egy testvérnek vallja ott magát.

Óh boldogabb országok gyermeke!
Hazánkon elmerengő idegen:
Hogy ezt mi úgy szeretjük, ne csodáld.

Nekünk e kincs volt századok során :
Multunk, reményünk, jelenünk,
S mert benne élünk, kell hogy érte éljünk.

Volt a magyarnak fényes éve is
S dicső korának hős emlékeit
Fegyver hegyével égbe írta fel.

De csillag és dicsőség messze vannak!
— Ám ősi nyelve hódításait
Az élő földre írta szellemével.

„Te“ anyanyelvünk tiszta őrhelye,
Magyarnak épült ősi Debreczen!
Ments-vára féltett szellemkincseinknek!

Sok századon át, amíg nemzetünk
Létért ontotta vérért, — egyedül
Te őrizéd a magyar Helikont.

A harcok hosszú súlyos éviben
Oly sok viszályt kiállott nemzetünknek
Mehódíthatlan vára *Te* valál.

Pedig nem voltak szikla sánczaid,
Erőd a szellem volt, a tudomány:
Ez véde téged és *Te* védted ezt.

A honni múzsa, kit fegyver riasztott,
Itt menhelyet és ápolást talált,
S hálából kincsét mind e helyre hordta.

Körül vihar dúlt, villám csattogott,
Hazánk virágát fegyver tépte le,
S a vész szétszórta a hulló levélt.

Balsors kitörlé a lét könyviből
Önnön vérünkkel nemzetünk nevét,
S port hinte rá, hogy meg se lássa többé.

Te akkor is megörzéd kincsedet:
Fegyver nem, tűz nem vette tőled el,
Sem ur szavának csábja meg nem ejte.

Te a szegény, a megvetett anyának
Ős szellemünknek hű tanyája lettél,
S ápolgatád, míg újra ifjudott.

S mit fegyver veszte hős apák kezében,
Azt tollal, észszel, csengő dal szavával
A bölcs utódok újra visszavívták.

És újra Kárpátoktól Adriáig
Lett élő nemzet a magyar, s *Te* abban
Mekkája a tudós zarándokoknak.

Te szülted a tudóst, ki felvilágolt,
Te szülted a hit buzgó pásztorát,
S a költőt, kinek lángja most is ég.

Légy üdvözölve ősi Debreczen
E templom-ünnepélyen, mert bizonynyal
Hol nyelv-oltárod áll, egy templom az.

A szó, mely üdvözöl *ezt* mondja „most“
S a szó, mely „egykor“ számon fogja kérni:
Miért ez oltár? *ezt* idézi majd.

Miért ez oltár? — Honfi áldozatra,
Az egyik szellemét áldozza annak,
Részvétit más: — s mindkettő áldozat.

A honni nyelvnek ihlett hirdetője
Kinek szívében ég az égi szikra,
Tanítson itten híven érzeni;

Tanítson hűn szeretni: — hű szívet,
Drága hazát és fényes őserényt; —
Szeretni mindazt, ami szép, s igaz.

Hirdesse élő, látható alakban
A megdicsőült ösök tetteit:
Hogy lelkesüljön rajtuk nemzedékünk.

Hirdesse bűnnek torló büntetését,
Sújtsa hibánkat és javítsa azt,
Mutassa fel, mi bennünk szép s nemes.

Legyen világos tükre életünknek.
A népszokást, az ősi hagyományt
Emlékbe vésve tartogassa fenn.

S amit költőknek lelke ránk hagyott,
Az égi szép költészet hangzatát
Zendítse meg művészet hű szaván:

Hogy hallja minden, s higgye, hogyha hallá,
Hogy nincs a földnek édesebb zenéje,
Mint a magyar szó, művész ajkain.

„Ezért ez oltár!“ És nem, hogy hízogjen
A kor hibáinak, a rossz divatnak,
S visszhangot adjon korcs izlés szavának.

Nem, hogy legyezze könnyelmű ledérség
Tréfának öltözött botlásait,
És édes mérget töltsön a szívekre.

Nem, hogy fület csiklandó pengetéssel
A gondolatól elszoktassa népünk'; —
Érzékhez szólva, *értelem* helyett.

A puritán hit ősi városában
Hiú látványnak nem; — csak szellemünknek
Épülhetett e ház: — „azért ez oltár.“

S áldott legyen a kéz, mely építé,
Áldott a szív, a mely kigondolá,
Áldott a nép, mely érte áldozott,
Áldott a szellem, mely fönttartja ezt.
S áldott a hon, melynek szolgálni fog.

Tallerossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Voltam in izs viczispány.

Is elmondhatok, hogy egisz viczispányságom ideje alata sem nem ebideltem, sem nem vacsoraltam, sem szememet nyugodalomra le nem hunytam, sem familiamat meg nem latam; mig csak tisztat magamra venyi izs időt nem szakítottam, anyira elfoglalva voltam egisz idő alata varmegye publikum ügyeivel!

Tudnyilik, voltam viczispány ad hoc 11 oratul 2-ig.

Minden sebesen mente: 11 orakor beresztauráltak nekem, 2 orakor kirestauráltak tülem. Mikor bementem, strazsa salutalt, mikor kigyüttem, megint nem salutált.

Most mar megyünk kipviselőt restauralni.

Programom minapi megtete hatasat! Most minden kipviselő candidatus ahoz formulaz magait.

Gergely vitiz Idők Tanuja aszt mond: miirt ne lehetne tisztelendő atyáknak izs riszt venyi korteskedisben?

In aszt mondok, söt szükséges.

Mostanyi választásoknal, ha így megy, a hogy megy; szükséges minden actusnal jelen

lenyi papoknak, hogy csataban eleseteket utolsó sakramentumokkal el lasanak; azért minden választó tabor jól teszi, hogy ha maga regimentspaterit magával elhoza. Ez szükséges. Söt papoknak hivataluk hoza magával, hogy publikumnak bort, kenyeret osztogasanak, hat az elen sem lehet kifogas.

Hanem nagyobb az nalanal, hogy ország haza mig most nincsen teteje alat. Is e szerint elmondhatunk, hogy valamenyi kipviselő candidatusnak ohajtasa elenkezik egisz ország közös ohajtásával. Mert leendő kipviselők azt ohajtanak, hogy bar csak ne esen mig tizennegy napig eső, hogy orszaghaz elkiszülhesen; egisz ország ohajtasa pedig az, hogy bar csak tizennegy napig mindig szakadna eső. Nem marad mas, mint úgy intizkenyi, hogy mindenüt esen eső, csak Pest maragyon utolyara; vagy pedig kipviselők mind gyűjenek föl mind, is adig, mig orszaghaznak teteje nincs, kiki maga helyit feltartot paruplival tartson szarazon. Egyib expedienst nem tudok.

Alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Képviselő választási tréfák.

VI.

X. megyében, X. választó kerületben, X. képviselőjelölt, (de sok szép X!) ezt a manővert követi. Azon a vidéken az idén sok széna termett, a pénz meg szűk. Tehát X. jelölt úr sorra járja a falukat, a falukon a gazdákat, minden gazdával megalkuszik egy szekér szénára, ad is neki egy forint foglaltó rá; hanem azon kikötéssel, hogy a szénát csak akkor fogja elvitetni, ha meg lesz választva képviselőnek, különben ott vész az egy forint foglaltó. — S minthogy az ellenjelöltnek nem kell széna, meszszebb is lakik, hogy sem ha még úgy kellene is neki, onnan elvitethetné, tehát világos, hogy X. jelölt fog behajtatni az ujdonat új ország házába, mint X. kerület képviselője, még pedig szénás szekéren.

VII.

Egy liberális gróf, meg egy prókátor léptek fel egy és ugyanazon választó kerületben. A fiskális urat capaczították, hogy lépjen visz-

sza, versenytársa javára. Utoljára hát kötélnek állt, s azt mondta, visszalép, de oly föltétel alatt, ha a gróf úr elfogadja az ő programját, mert már a mit ő a népnek megígért, azt a népnek meg kell kapni.

— Lássuk hát azt a programot! monda a gróf.

Kezdi neki felolvasni: „integritás,“ — „autonomia,“ — „nemzetiség,“ — „méltányosság,“ — „jogfolytonosság,“ — „egyenlőség,“ — „közoktatás,“ — „csatorna,“ — „vasut,“ — „az egyik kulcsa a közös ládának mi nálunk álljon,“ — „szabad sajtó,“ — „szabad kereskedelem,“ — „bor dézsma megváltás,“ etcaetera.

Ez mind jó. (Ugy hiszem, ez minden programban benne van.)

A végén aztán következik, hogy:

„A kerület községének pedig tiz esztendeig minden peres dolgát ingyen fogom vinni.“

— De már erre a mulatságra nem állok, monda a grófi jelölt.

Magyar Miska és az ő borbélyja.

M. Miska. Jaj de czibálod a hajamat, héj!
Borbély. Azét czibálják, a kinek van.

Vajnye nyicht majn lyiber lyöve.

Mikor a székely atyafiak és a nemes szász nemzet farkas-zemet néztek egymással, 184 $\frac{8}{9}$ -ben; történt, hogy a X.-i fiatalság önkényes csapatot alakita kebeléből, s nagy szerényen elvezeé magát „Löwen-Schaar“-nak. (Oroszlán-csapat.)

Ez az oroszlán csapat legelőször vezetettvén csatába, mielőtt igazán csatára került volna a dolog, egy Háromszék és a Bárczaság közötti helység mellett, az első ágyuszóra megváltoztatá gyilkos szándékát, elgondolá magában, hogy még sem lenne tőle szép dolog a régi szomszédokat kiirtani, s mintha csak commandérozták volna, ugy szét porlott, mint valami csirkecsalád, mikor a héjja kerülgeti.

El is menekültek szerencsésen mindnyájan, csak egyet ért az a fatum, hogy elfogták a góbék, s elküldék őt Bém tátihoz.

Az öreg lengyel hős semmit sem szóllott, mikor bevezették hozzá a szőke fürtü hadi fogoly Löwenschärlert, csak járt fel s alá a szobájában; ki tudja, mi-csoda strategiai terveket főzve agyában, s amint ott járt kelt, a fiatal fogoly, a ki azt képzeltet, hogy most bizonyára azon töri az öreg tábornok a fejét, hogy minő kínos halállal küldje őt a más világra, nagy szorongatásában előbb csak könyekre majd zokogásra fakadt.

Egyszer megáll a tábornok előtte, ráteszi a kezét kegyesen a vállára a siránkozó ifjunak, s így szól hozzá vigasztalólag ismert lengyeles kiejtésével:

„*Vajnye nyicht majn lyiber lyöwe!*“ — Ne sirj édes oroszlányom, hanem eredj haza a mamádhoz, s beszéld el otthon, hogy mi is ott leszünk nem sokára;“ és parancsot adott az elámult fiú szabadon bocsátására.

Piros Pista.

Magyar Miska és az ő borbélyja.

Borbély. No, ugy-e már nem cibálom úgy a hajadat?
M. Miska. Nem ám, mert már nincs.

Adoma.

A huszár hogy tolmácsolja a kapitány beszédét. Az olasz háboru előtt a kapitány kirukkolhatta századát, hogy legényeit harcra buzdítsa. Forró nyári nap volt. A huszár kapitány, mint az nem ritkaság, nem tudván magyarul, német beszédet tartott s körülbelül ezt mondta: „Es zeigen sich am politischen Horizonte trübe Wolken. Bald wird es recht heisz zugehen, es wird blitzen und donnern, hoffe aber, dasz ihr an eurem Platze euch tapfer benehmen werdet.“ Elvégezvén beszédét, miután rendes tolmácsa, az őrmester, nem volt jelen, főszoilátá az egyik káplárt, hogy el tudná-e mondani a legénységnek magyarul, mit ő németül beszélt. „Hogy ne tudnám, vitéz kapitány uram, — feleli a káplár, — hiszen mindent jól megértettem.“ — „No hát magyarázza meg a

legényeknek,“ — parancsolja a kapitány. A káplár következésképp magyarázza meg a kapitány beszédét. „A kapitány ur azt mondja, hogy a láthatáron borús felhők mutatkoznak. Én ugyan nem látom, de azt a kapitány ur jobban tudja. Azt is mondja, hogy nem sokára nagyon meleg lesz, a mint igaza is van, mert átkozottul süt a nap, villámlani, meg mennydörögni is fog, ugy mondja kapitány ur, azért ne hogy az uj mundur megázzék, délután a platzon köpönyegben jelenjeteek meg. Ez a kapitány ur parancsolatja.“ — Délután meglepetve látja a kapitány, hogy a legénység a forró nap daczára köpönyegben gyülekezik a gyűlterre. Nem sokára kiszült, a káplár hogy tolmácsolta az ő beszédét, és jóizüt kaczagott.

Utólagos lequittelés.

Kedves barátom Kakas Márton!

Te ugyancsak csúfá tettel engem, a mit soha meg sem is bocsátok *magamnak!* A mult év végén még belefoglaltál vala programmodba az idénre, s azt szabta ki rám, (akkor még javában vigeált minden nemü octroy), hogy az Üstökös egyik számát „válogatott magyar versek magyarra fordításával“ töltsen be. Közeledett a kiszabott idő; s én, országszerte ismeretes dologtalanságomnál fogva egy betűt sem „fordítottam.“ Térdhajtó alázatossággal kértelek, könyörülj restségemen, adj respiriumot októberig, akkorra majd kifordítok valamit; kikeresek, nagy és kis poéták bölcs és bolond mondásából olyanokat, melyek egy kis fordítással bölcsesből bolondokká, bolondokból pedig (bölcsökké? — nem, hanem) még bolondabbakká válnak; s feltálolom őket az Üstökös publikum asztalára.

Októberig. De barátom, mint minden dolognak, úgy októbernek is két vége van; s neked meg kell vala várnod a másik végét is. Te pedig október első napján a nyakamra küldöd, (az az, dehogyan küldöd! a paksi kaszinóban kelle meglátnom!) arcképemet és életrajzomat, mint valami szabó kontót, hogy „most már fizess, mert a becsületes várakozás ideje lejárt és be vagy pörölve a nyilvánosság váltótörvényszéke előtt.“

Én barátom, ámbár hat esztendeig laktam K.-Szt.-Miklóson, még sem álltam be abba a czéhbe, melynek politikai hitvallása: meg nem fizetni semmi névvel nevezendő adósságot, (a mely azonban ott is nagy kisebbségben van ám, én pedig ott is a többséggel tartottam); s mihelyt idéző czéduládat ily nyomatékos formában megkaptam, azonnal kipkedtem, kapkodtam: hogy tehessek eleget tartozásomnak. De hisz te bölcsen tudod, (épen kilencz esztendeje, hogy elvállaltad VIII. Henrik lefordítását), hogy a műfordítás, ámbátor olyan, mint a bunda, hogy t. i. sokszor izzad benne az ember, de még sem olyan, mint a bunda, hogy t. i. csak úgy kifordítom, befordítom könnyedén. Honnan vegyek én már most hamarjában magyar poéták műkifordításait vagy kiműfordításait neked? Arról, hogy mint némely anthologiai-férczelöktől láttam, s igen megtetszett nekem, minden betűre egy poétát kapjak, s Arany Jánostól Vajda Jánosig 25 kollegámat kifordítsam, most már nincs idő. Hanem ha elfogadod így csonkán, a mi épen hosszas keresés nélkül kezembe akad, ám próbáljuk meg: jó lesz-e?

Legelőbb is egy szerelmes verset. Milyen érzékenyen éneklé barátunk.

„Engem most csak egy eszme éget:
Hogy mily nagyon szeretlek téged!

S ha kérem lantom': zengje el,
Hogy mint szeretlek tégedet,
Ő egész röviden felel:
Azt nem bírom, az nem lehet!“

de hajh! hány szerelmes fráternél ily nyelvre műfordított már ez az érzékeny strófa, hogy:

„Bennem most csak egy eszme béget;
Hogy' vehesselek nőül téged,
Apádnak ötven ezrével!
S ha tőle kérlek tégedet,
Kezét dörzsölve ő felel:
Hja, amicze, az nem lehet!“

T. L. is igen kedélyesen fuvolázta még nem rég, hogy:

„Piros rózsza hajladoz egy kis ágon,
Későn-korán úgy elnézem, vizsgálom;
Én istenem, hogyha egyszer valaha,
Mint a madár a vállamra szállana;

a miben már meg is van a *fordítás*, a virág egyszerre madárrá változván; azért hát fordítsuk vissza, hogy a madár változzék virággá, hátha szebb lesz:

„Büdösbanka *madár* ring egy nagy ágon,
Későn-korán úgy elnézem, vizsgálom,
Csak azt lesem, hogy valaha szálljon rám,
Mint a *rózsát* oly kedvemre szagolnám.“

Hanem bezzeg annál inkább tisztellem az oly jámbor béketűrő ember gusztusát, mint az én szerelmes öcsém Sz. B., aki egy epedő versében ad magáról tökéletes *Lehn-Brief*-et:

„Oh csak gyötörj és ne kegyelmezz,
Kínozz kényed kedved szerint,
S ha majd minden reményem elvesz:
Csak ints, én megtérek megint.“

holott még a mindenre kész, és minden kint mosolyogva kiállott Heine is azt mondja, (no egy járást ezt is lefordítom németből, hogy egy füsttel legyen a magyar idézet is vele lefordítva), hogy:

„Tépdezz izzó fogókkal engem,
Nyúzasd bár vérig arcomat,
Hagyj szeges szijostort szenvednem,
Csak várni, várni csak ne hagyj!“

Biz úgy, várni! az borzasztó; a mi akar lenni, csak legyen hamar. Ezért éneklé a Polgárosodás és önbírálat jeles szerzője is:

„Ide hamar azt a poharat!
— Egyre vadabb, egyre szilajabb....
Egybe *szétveti a fejemet!* . . . .
— A poharat, vagy a — késemet!“

A mit rím nélküli prózában és minden a dolog lényege

körül hímezés-hámozás nélkül így lehetne mondani egész önismerettel és polgárosodással :

„Ide azt a dézsát! ihatnám,
— Vad bor, de a fejem vadabb ám,
Szétveti mindjárt a — *macskakín*
Hasam is kóvályg . . . jobb odakinn!“

Bizony isten, igaza van H.-nak, mikor daczára ama régi philosophiai tételnek, hogy „non entia, non habent praedicata“ nagy emelkedettséggel azt mondja :

„Jó az ember, míg nem volt teremtve,
Míg az égben csak gondolva volt.
Megteremtve, egy volt: *ember és bűn*,
Ketten tesznek szívben egy pokolt.

(Halljuk!)

Szív a szívnek üdve, élte, napja:
Rangot és pénzt! . . . kedvesét eladja.

a miket ép oly mély igazsággal így is lehetne kifejezni :

„Jó a sült tök míg megsülve nincsen,
Míg tökindán zölden fanyalog;
Mert kisütve piszkos lesz a füstben,
S nem ehetik lányka-angyalok.
Tököt tökre, — mert színt színnel ütnek!
Tegyük össze, collegám, fejünket!

És most „kedves szülőföldem Kecskemét!“ nemes lelkü poétája szavaival üdítjük magunkat, a ki (t. i. L. L.) azt mondja egyik örökbecsű versében (a sok közül).

Székében utolszor az ifju tanár (no meg az
Sóhajtvá tekint seregére [öreg is . . .]
Szép rózsaliget kies árnyainál
Volt egy rövid évi vezére;

a mi megfordítva, némely tanszékek körül úgy is lehetne, hogy :

Lóczájban utolszor a víg tanulók
Zengik dudorászva: „vakácztót!“
Belép a pedell, *) a bajusza lelóg
S nevetik mint holmi pajácczót;

míg ő (t. i. nem ez az utóbbi, hanem a tisztelt eredeti) nemes önérzettel kiáltja :

„Tanár vagyok, szónokköltészeti,
Tudod e pályát lelkem szereti.“

a mi sokkal is magasztosabb, mint az én körösi tanári állapotom volt, mikor Arany János ezt írhatta nekem egy poétai epistolában :

„Ej, Károlykám, hát hogyan illik a
Poézishöz az — arithmétika?“

tudniillik : „tanár valék, szám- s mennyiségtani.“

Hanem az régen volt. Akkor még Z. A. lyrai poéta volt; nem irt sem vezérczikkeket az Idők Tanujába,

sem oly tragédiákat, melyekről maga azt mondja : „e tragédia tulajdonképen nem dráma, még kevésbé tragédia; nem is annyira szindarab mint korrajz; s inkább tanulmány mint költemény“ . . . hanem irt ily szende lyrai verseket, mint pl. ez a két strófából álló költemény :

„Emlékeim virágból
Szép koszorút kötöttem:
Mely mint hajósnak csillaga
Lebeg mindig előttem.

S e koszorúnak, drága hölgy
Te vagy legszebb virága,
Te az élet hullámain
Reményem ör világa!“

a mire az ünnepelet hölgy méltán ily replikát tehetne, vagy tehetett volna (ezelőtt hűsz esztendővel történvén):

„Hogyha koszorúba kötött
Virág vagyok, Antalkám,
Hogy lehessek vezéresillag,
Hajósnak az ég sarkán?

Aztán az az „emlékvirág“
Hervadt szokott ám lenni,
Köszönöm a nyájas bókot,
Adjő lovag! — X. Emmi.“

Szász Károly.

Ama bizonyos csiamadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Ilyenkor pedig se **kenyérrel** se **kövel** nem alkotmányos dolog hajigálni.

— — Országunk legnagyobb szónokánál választói tisztelkedtek; a tolmácsoló vezér maga is kitünő szónok ugyan, de azért még is megtörtént rajta, hogy beszéde közepén elakadt, hanem aztan egy rhetorikai fordulattal gyorsan kivágta magát, mondván: „nagy férfiu, a hol te jelen vagy, ott minden szónoklati tudományt annyira öszpontosítasz magadban, hogy nekünk többieknek semmi sem marad.“

— — (Miért volt az a macskazene a minap.) Azon kell kezdenünk, hogy nem helyeseljük a sajnálatra méltó excessust, azután felelünk rá: tehát azért demonstráltak, hogy a képviselőházba való asztalokat Bécsben készítették. (Hja, ki győzné a publikumot macskával, ha az mindig ehez akarna folyamodni, valahányszor olyan dolog kerül az országházba, a mit Bécsben készítettek!)

— — A Fővárosi Lapokban olvasom, de itt is örökíteni kell azt, hogy egy 61-iki képviselőt akkor Pest megye termében egy dikciót tartott, melyben a magyar nemzetet a selyem bogárhoz hasonlítja, a ki nem eszik mást, csak eperfalevelet s holmi bodzalevéltre rá se néz; — az idén ugyanaz igen békülékeny szellemű beszédet tartta ugyan ott, melynek végeztével átszól hozzá egyik volt kollégája, mondván: „te Gyuri ugy látszik, hogy megeszi már a selyembogár a bodzafa levelet is.“

A vendéglőben.

Vendéglős. Tessék, parancsoljanak uraim, kinek mi tetszik?

Pest városi vendég. Hát csak valami szegény embernek valót. Tetszik tudni, nekünk nem telik; valami füstölt húst kérnék.

V. Garnirozva? Körülteremtettéze?

P. v. v. Nem. Csak ad hoc. Tudom, hogy drága a garnirung most. Legfeljebb, ha egy kis maradék krumpli volna hozzá.

V. Csak olyan van, a mi már kétszer volt melegítve.

P. v. v. No hát az is jó lesz. Csak hogy ne lehetetlenítsük az ebédelést.

Vendéglős (másik vendéghez.) Hát tekintetes úr mit parancsol?

Hont vármegyei vendég. Mindent! Was gut und theuer ist.

Vendéglős. Örülök, ha szolgálhatok.

(Ebéd végével.)

Pest v. v. Mit fizetek kérem alásan?

V. Kerek szám. Egy forintot.

Hont v. v. Hát én mit fizetek?

V. Szinte egy forintot. Table d'haut volt.

Pest v. v. Tyhü, ha én azt tudtam volna, hogy ez tábeldő, én is végig ettem volna az egész ebédet!

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldk.